

LÉTO 2022

V době prázdnin (červenec-srpen) budou bohoslužby a jejich časy jako dle obvyklých pořádků. Výjimky a změny z důvodu dovolené (21. – 30.7.), ministrantského tábora (7. – 13.8.), či poutí ve farnosti prosím sledujte na pravidelných rozpisích bohoslužeb.

Otcovské napomenutí

Po školním roce přichází mírné zvolnění a odpočinek. Mnohé pravidelné aktivity se zastavují, nastává čas přesunů do chladnějších (či teplejších) míst, čas spočinutí a nabrání nových sil. Nezapomínejme však, že prázdniny nejsou „volno“ od Hospodina, ale naopak čas pro upevnění a prohloubení osobní modlitby. Odjezdem z domova (nebo příjezdem do ciziny) také nekončí povinnost účasti na celé nedělní mši svaté, kterou nám Církev ukládá pod těžkým hříchem.

Ač v letních měsících mnozí lidé kolem nás chodí po ulicích oblečení jako na pláž, my jdeme a na mši svatou oblečení slušně: ne v plavkách, žabkách trenýrkách či cyklistickém trikotu, ale pánové v dlouhých kalhotách a dámy v sukních. Nechci vést diskusi o délce sukní či hloubce výstřihu, jako kritérium snad jen dámy a slečny zvažte, zda nemůžete být pro jiné svým ne-oblečením pokusem a příležitostí k roztržitosti a hříchu. (Argument není: dělají to všichni, nebo mě to nevádí). Pánové se pak při pohledu na svou nedělní výstroj ptejte, zda byste takto šli na recepci k panu prezidentovi (sic!). Jedete-li po mši svaté na výlet či koupaliště, stačí si vzít oblečení na převlečení.

Pokud se pak stane, že zhrěšíte (což se nejspíš stane), chci vás ujistit, že neplatí (a nikdy neplatil) zákaz zpovídat se jinde, než ve farnosti, ani jindy než až před vánoce-mi či nejdříve po prázdninách. Vyhledejte první obsazenou zpovědnici a hned se zbavte hříchů. Čas prožitý v hříchu, bez milosti Boží je ztracený... a to i kdybyste poznali a získali celý svět. „*Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?*“ (Lk 9,25).
MaMi

KALENDÁRIUM POUTÍ

- Ne 17.7. Poutní slavnost sv. Máří Magdalény v Benátkách nad Jizerou
10:00 mše sv. MM v Benátkách nad Jizerou
- Ne 24.7. Poutní slavnost sv. Jakuba v Předměřicích nad Jizerou
8:30 mše sv. Předměřice n.J.
- So 30.7. 18:00 mše sv. v Dražicích v kostele sv. Martina a sv. Ludmily
- So 6.8. Poutní slavnost sv. Petra v okovech v Kostelním Hlavno
18:00 mše sv. Kostelní Hlavno
- Ne 14.8. Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie ve Starých Benátkách
10:00 mše sv. NPM v Benátkách nad Jizerou
- Po 15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
- So 20.8. Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie v Hlavenci
18:00 mše sv. u kapličky v Hlavenci

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

13. neděle v mezidobí

06/2022 (N° 46)

26. června 2022

Úvodník

V začátku tohoto měsíce jsme při vigílii slavnosti Soslání Ducha Svatého znovu prožívali radost z nového života, když jsme ve farnosti křtili a biřmovali dva katechumeny. Spolu se čtyřmi, kteří byli křtění o velikonoční vigílii, se tak naše společenství omladilo a rozrostlo. (Při současných počtech pravidelných účastníků nedělních bohoslužeb je to téměř 10% nárůst!) Pro mne byl den svatodušní vigílie dnem radosti a vděčnosti, protože to bylo 50 let od mého křtu.

Chci vám všem poděkovat za vaše přání, dary a hlavně modlitby, kterými jste mě zahrnuli a stále zahrnujete. Jsou chvíle, kdy to ve své slabosti, navzdory své hříšnosti, téměř hmatatelně cítím. Jsme tu s nemalou částí z vás spolu už 2002 dnů, a tak se už trochu známe. Díky za vaši trpělivost.

Skončil další školní rok, jako ty minulý poznamenaný Covidovými omezeními. Díky vám, kteří jste dál nepřestali posílat své děti na náboženství a nepřestali jste s nimi chodit do kostela. Díky i obětavým katechetkám za jejich práci. Společenství se on-line pěstovat nedá.

Na začátku léta (příští sobotu 2.7.) nás čeká uvítání nového arcibiskupa na pražském – svatovojtěšském stolci. Po 12-ti letech odchází náš arcibiskup Dominik na zasloužený odpočinek a na jeho místo nastoupí dosavadní metropolita moravský, arcibiskup olomoucký Jan Graubner. Byť se, vzhledem k jeho věku (29. srpna oslaví 74. narozeniny), od něho velké změny v chodu arcidiecéze neočekávají, možná právě proto si od nás zaslouží přijetí s láskou, projevenou v obětech a modlitbách.

Modleme se za našeho nového arcibiskupa! Můžeme k tomu využít letních poutí v kostelech naší farnosti a třeba pěší putování na tyto slavnosti obětovat za požehnané působení našeho nového arcibiskupa. A v modlitbách, prosím, nezapomínejte ani na mne.

Ať Hospodin střeží vaše kroky, a ať žehná vašemu konání!

Váš P. Marek

Dozvuky Nanebevstoupení Páně

Pán Ježíš 40. den po svém Zmrtvýchvstání vstupuje do Nebeské slávy. Není brán do Nebe (jako později Jeho matka Panna Maria, která je člověkem), ale podniká jízdu do Nebe vlastními silami (němčina má pro Nanebevstoupení výraz *Himmelfahrt* = Nebeská jízda). Je roven Otci. Může vše. Proto nemizí navždy v oblaku apoštolům, své matce, doprovázejícím ženám, a ani nám. Nemusíme smutnit. Jeho Nanebevstoupení je hmatatelným důkazem a potvrzením Jeho Božství. Vzkříšený už neumírá. Zůstává s námi, jak slíbil.

„Jsi dosud mezi námi. A budeš s námi navždy.“

Žiješ mezi námi, vedle nás, na zemi, která je tvá a naše, na té zemi, která tě přijala jako dítě mezi děti, jako odsouzeného k smrti mezi zločince; žiješ se živými na zemi živoucích, která ti byla milá a kterou miluješ; žiješ životem, který není životem lidí, na zemi lidí, možná neviditelný také těm, kdo tě hledají, snad v podobě chudého, který si kupuje svůj chléb a jehož si nikdo nevšímá.

Nyní však přišel čas, kdy je třeba, aby ses opět zjevil nám všem, a abys dal znamení rozhodné a nepopíratelné tomuto pokolení. Víš, jak velice potřebujeme tvé pomoci a jak nezbytný je tvůj návrat. Potřebujeme tebe, tebe jediného a nic jiného než tebe. Jen ty, který nás miluješ, můžeš cítit za nás všechny, kdo trpíme, útrpnost, který každý z nás má sám se sebou. Ty jediný můžeš cítit, jak nesmírně je tě zapotřebí na tomto světě v této chvíli. Nikdo jiný, nikdo z toho množství žijících, nemůže nám potřebným dát dobro, které přináší spásu. Všichni tě potřebují, i ti, kteří to nevědí, ještě mnohem více než ti, kteří to vědí. Hladový se domnívá, že hledá chléb, a hladový po tobě; nemocnému se klamně zdá, že touží po zdraví, a jeho nemocí je, že nejsi u něho.

Kdo hledá krásu ve světě, hledá, ač to nepozoruje, vlastně tebe, jež jsi krásou

plnou a dokonalou; kdo v myšlenkách pátrá po pravdě, žádá si bezděky tebe, jenž jsi jedinou pravdou hodnou toho, abychom ji poznali; a kdo se namáhá o mír, hledá tebe, jenž jsi mír sám, v němž mohou spočinout srdce nejmírnější. Ti všichni tě volají nevědouce, že tě volají, a jejich volání je nevyšlovně bolestnější nežli volání naše. Víš, jak je veliká, zvláště v této naší době, potřeba tvého pohledu a tvého slova. Víš dobře, že jeden tvůj pohled může obrátit a změnit naše duše; že tvůj hlas nás může vyprostit z naší bídy; víš lépe, nežli my, a mnohem hlouběji nežli my, že tvá přítomnost mezi námi v tomto věku je nezbytná a neodkladná.

Přišel jsi poprvé, abys přinesl spásu; narodil ses, abys přinesl spásu; mluvil jsi, abys přinesl spásu; dal ses ukřižovat, abys přinesl spásu; tvým uměním, tvým dílem, tvým posláním, tvým životem je přinášet spásu.

A my dnes máme tolik zapotřebí, abychom bez odkladu byli spaseni. Očekáváme tě každého dne, třeba jsme tak nehodni, přes všechnu naši nehodnost. A všechna láska, které dobudeme ze svých zrušených srdcí, bude pro tebe, Ukřižovaný, jenž jsi byl mučen pro lásku k nám a nyní nás mučíš vši mocí své neústupné lásky!“

(G. PAPINI, Zůstaň s námi, neboť se připozdívá, in: JAN MERELL, Setkání s Ježíšem, ČKCh, Praha 1984, s. 276n.)

Připravili: Milan Vašek a Martin Dědek

Končí Rok rodiny. Pamatuje dnes na tolik zkoušené rodiny (neláska, nevěra, válka, rozdělení, rozvody...). Pomodleme se každý za rodiny, aspoň jeden růženec!

Svatou zemí se svatým Růžencem – „s kterým jsi Alžbětu navštívila“

V prvním díle svého vyprávění jsem hovořil o Nazaretu a bazilice Zvěstování Páně, tedy o místě uskutečnění 1. růžencového tajemství radostného Růžence – „kterého jsi z Ducha svatého počala“. V druhém dílu jsem zmiňoval dvě tajemství slavného Růžence – „který tě na Nebe vzal“ a „který tě v Nebi korunoval“. Dnes bych se chtěl zaměřit na 2. radostné tajemství – „s kterým jsi Alžbětu navštívila“. Souvisí totiž se slavností Narození sv. Jana Křtitele, která je obvykle každého 24. června, ale letos byla z důvodu pohyblivého data slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova přeložena na 23. června.

Ein Karem nebo také Ejn Kerem je starobylá osada 7 km od centra Jeruzaléma, jehož je nyní už západním předměstím, neboť toto město se v moderní době rychle rozvíjí a rozšiřuje. Do češtiny se tento název překládá jako Viniční pramen a je místem, kde bydlela sv. Alžběta se sv. Zachariášem, rodiče sv. Jana Křtitele. Sem směřovaly kroky Panny Marie, která v té době již pod svým srdcem nosila Syna, kterému měla dát jméno Ježíš, jak jí oznámil archanděl Gabriel. Když za svou příbuznou Alžbětou, pravděpodobně sestřenicí, dorazila a „...Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!“ (Lk 1,41-42)“.

Marie na to odpovídá chvalozpěvem Magnificat: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli...“ (Lk 1,46-55)“. Tento chvalozpěv je zařazen do Denní modlitby církve (Breviáře) a znít by tedy měl například v klášterních chórech každý den po celý rok jako oslavná ranní modlitba...

Alžbětino zvolání se pak stalo součástí druhé části první věty Růžencové modlitby a volně navazuje na andělské pozdravení „Ave Maria...“

Ein Karem je tedy pro v budoucnu vzniklou modlitbu Růžence velmi důležitým místem. V současnosti se v něm nachází dva katolické kostely spravované františkánskou Kustodií Svaté země. První je v místě tohoto historického setkání – a je zasvěcen *Navštívení*, kdy Panna Marie *navštěvuje* sv. Alžbětu a jejího manžela sv. Zachariáše, židovského kněze v jeruzalémském Chrámu, aby jim byla pomocnicí po dobu Alžbětina pozdního těhotenství. Jen připomínám, že Zachariáš byl v té době němý, což byl důsledek jeho nevíry, když mu archanděl Gabriel oznámil, že bude ve stáří otcem.

S určitostí nevíme, zda Marie zůstala až do porodu své příbuzné Alžběty. Nicméně Narození sv. Jana Křtitele v Ein Karem připomíná druhý katolický poutní kostel, kde je uctíváno místo narození *Předchůdce*, jak je sv. Jan Křtitel tradicí nazýván. Byl vlastně posledním prorokem starozákonní doby před příchodem Mesiáše, který přišel Starou smlouvu *naplnit* smlouvou Novou a nikoliv ji zrušit, jak si mnozí mylně vykládali a vlastně do dnešních dob vykládají. Toto *naplnění* vlastně začalo Mariiným *Navštívením* těhotné Alžběty.

Jan se setkává s Ježíšem poprvé – přeneseně „starozákonní“ strana s „novozákonní“, i když oba nosí jejich matky ještě pod svými srdci a jejich čas teprve přijde... Dospělý Jan se potom snaží připravit příslušníky židovského národa na příchod přislíbeného Mesiáše, protože ho poznal v Ježíši právě při *Navštívení* a radostí se pohnul. Ježíš se pak později od svého *Předchůdce* nechává křtít v Jordánu a při tomto křtu dochází k tomu, že na Ježíše sestupuje Duch svatý, a tak Jan (Křtitel) dostává důkaz o tom, že to je skutečně Mesiáš, jak o tom píše ve 33. verši první kapitoly evangelium apoštola sv. Jana: „Ani já jsem ho neznal, ale právě Ten, kdo mě poslal křtít ve vodě, mi řekl: „Nad kým uvidíš sestupovat a zůstatvat Ducha, to je ten, kdo křtí ve svatém Duchu.“ ...o tom ale zase někdy příště.“

(děd)

pro mě pohlazením po duši. Dýchla na mě z nich láska k přírodě a ke všemu živému. Oslovila mě jemnost a citlivost, s jakou si všímá, pro lidi, tzv. obyčejných věcí. Z jiného soudku byly básničky pani Jany Rathouské, které s citem k obsahu, přednášela Bernadetta Rathouská. V básních byla ukrytá hluboká moudrost z prožitého života. Noc kostelů zakončily dvě veselé písničky. Noc kostelů se mi moc líbila a všem děkuji. Míla

Noc kostelů otevřely své dveře odpolední šestnáctou hodinou. Na Zámku v kostele Narození Panny Marie bylo hned zprvu rušno. Prostory naplnily svým libým zpěvem ukrajinské děti. První příchozí byli tímto mile překvapeni a při zpěvu hymny došlo i k slzám dojatých posluchačů. Po milém pásmu navázalo hudební duo Jiřka a Blanka, jejichž nástroje se odevzdaly Božím chválám. Krásný zpěv umocnil sílu svatého místa. Příchozí lidé mohli spočinout v rozjímání, v místě tomu určeném. Zpřístupnění na věž kostela využilo nemalé společenstvo. Výhled do vinic a Šporkových lesů, zaznamenal ne jeden fotoaparát. V tento den přišly i rodiny s dětmi, babičky a dědové se svými vnoučky. Zajímala je prohlídka, pohled na oltář a zpodobnění. Hledali odpovědi do letáčku určenému k tomuto dni. Nálada byla báječná. Zájem a přítomnost „genia loci“, dala blýsknout naději. Krásný den to byl. Amen. Dana

Noc kostelů proběhla i ve Sboru Církve bratrské. Po celou dobu bylo možné si prohlédnout vnitřní prostory: Zde byla připravena i výstava domácích betlémů, které v tento čas většinou nečinně odpočívají v krabicích. Menší děti si tu také mohly vyrobit malý dáreček. Pro ty větší se dvakrát uskutečnila Nerf bitva, kdy dvě skupiny dětí proti sobě zápasily pomocí těchto u dětí oblíbených zbraní. Děti si také v mezičase mohly vyzkoušet některé další aktivity: foukačky, chůzi proti gumolanu, chození po provazovém bludišti. Po sborové zahradě tak pobíhalo okolo 35 dětí a dělaly zábavu i pro něko-

lik seniorů, kteří se sešli k odpolední kávě pod pergolou. I výstavu betlémů navštívil podobný počet návštěvníků, takže se akce docela vydařila. Miloš

A na závěr zprávičku od Kačky z Předměřic, s kterou jsem se díky Noci kostelů seznámila:

Tak my už jsme s Libuškou doma. Bylo to úžasné! Přišli tak zajímaví lidé! Každý z jiného důvodu a tak různí. No dohromady to bylo asi sedm skupinek. Nějaké materiály jsem rozdala. Bylo super, že jsme tam něco měli. Moc děkujeme! Kateřina

Marie na to odpovídá chvalozpěvem Magnificat: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli... (Lk 1,46-55)“. Tento chvalozpěv je zařazen do Denní modlitby církve (Breviáře) a znít by tedy měl například v klášterních chórech každý den po celý rok jako oslavná ranní modlitba... JB

Nota Bene. Tak trochu vedle stál program v kostele v Kostelním Hlavně, který organizovala obec. Na téměř hodinový program (od 16 hod.), pásmo zpěvu a recitace dětí z MŠ a ZŠ Kostelní Hlavno, bylo v kostele doslova hlava na hlavě (přes 150 lidí). V závěru paní starostka poděkovala paní ředitelce, která po 20-ti letech končí ředitelování na místní škole. Poté následoval písňový koncert Adély Haviarové a Tomáše Neumanna a potom až do pozdního večera pan kostelník Štěpán Krahulec zájemce prováděl kostelem a věží. MaMi

Požáry ve farním lese

Dne 9.5., 15.5. a 17.6. hořelo v našem lese. V prvním případě se podařilo požár zachytit v zárodku, ve druhé případě shořela lesní školka o větší ploše (škoda odhadem za 200 tis. Kč), v posledním případě hořelo ve vzrostlém lese a jednalo se také o větší rozsah.

Bohužel, zdá se, že se ve všech případech jednalo o úmyslně založený požár. Případ vyšetřuje kriminální policie.

MaMi

Ostatky bl. Carla Acutise v naší farnosti – 1. díl

Díky květnové služební cestě otce Marka do Říma kvůli procesu blahořečení kardinála Berana, naše farnost obdržela ostatky bl. Carla Acutise, který byl blahořečen v době covidu 10. října 2020 v italském Assisi. Je patronem mladých a počítačových programátorů. Ostatky, které máme, tvoří medailon s jeho vlasy a doprovází ho dokument zvaný *authentica*, který potvrzuje jejich pravost a je podepsán postulátorem procesu svatořečení bl. Carla Acutise, jímž je Nicola Gori, který je zároveň postulátorem římského procesu blahořečení kardinála Berana.

Na uvedený medailon by bylo nejvhodnější pořídit pozlacený ostatkový kříž na oltářní mensu (obětní stůl) ve farním kostele sv. Maří Magdalény. Pořizovací náklady by byly kolem 200,- €, ale výši dobrovolných příspěvků se meze nekladou...

Zatím byl ostatkový medailon umístěn pod současný kříž stojící na oltáři, kde se slouží mše svaté. Tradice mešní oběti na ostatcích mučedníků vznikla již v prvokřesťanských dobách např. v římských katakombách. Při vzniku prvních kostelů se ostatky umísťovaly do oltářů a tato tradice trvá. Proto například barokní oltáře mají tvar rakve, proto má čeština pro křesťanský chrám název kostel – od kostí

uložených v oltářích či pod nimi, kam byly ukládány mrtví křesťané svaté pověsti. I do moderních oltářů umístěných „čelem k lidu“ se tu a tam umísťují ostatky svatých a jednou z možností je také umístění do ostatkových křížů.

Nyní zpět k našemu „novému“ blahoslavenému Carlu Acutisovi.

Carlo Acutis se narodil v Londýně 3. května 1991 a zemřel jako patnáctiletý 12. října 2006 v Monze (v Itálii). Jeho rodiče v Londýně v době jeho narození pracovali. Byl pokřtěn tamtéž 18. května a 8. září stejného roku se jeho rodina přestěhovala do Milána. Rodiče nebyli praktujícími katolíky, ale Carlo od malička projevoval zájem o Boží věci, což způsobilo, že se jeho rodiče postupně vrátili k víře. Jako dítě také rád pouštěl draky a hrál si v přírodě, oblíbil si zvířata. Hrával s přáteli fotbal a na playstationu. Svět počítačů mu imponoval a snažil se moderní technologie využít k duchovním věcem. Tedy tak, aby člověk nebyl jejich otrokem, ale aby sloužily bohudobým věcem. Školní léta Carlo prožil v Miláně pod vedením jezuitů v Lyceu Lva XIII.

Za své vzory si vybral sv. Františka z Assisi, sv. Františka a Hyacintu (fatimské děti), sv. Dominika Savio, sv. Aloise Gonzagu a sv. Bernadetu Soubirousovou. Miloval poutě do Assisi i Fatimy.

První svaté přijímání přijal vzhledem ke své neobvyklé zralosti ve věcech víry a díky své mimořádné lásce k Ježíši ve svátosti Eucharistie už ve věku sedmi let. Od té doby nikdy nevynechal každodenní schůzku s Ježíšem při mši svaté a eucharistické adorace. Carlo si poznamenal, že „když se vystavíte slunci, opálíte se. Když ale stojíte před eucharistickým Ježíšem, stanete se svatými“.

Dokázal dokonale spojit moderní život naší současnosti a hluboký eucharistický život. Carlo se snažil vždy alespoň chvíli adorovat Ježíše v Eucharistii, protože byl přesvědčen, že trávit čas s Ježíšem v Eucharistii vede ke svatosti. Pro Carla byla Eucharistie – jak sám řekl „dálnicí do nebe“ – a také nejmocnějším způsobem, jak se rychle stát svatým. Říkal, že v Nejsvětější Svátosti je Ježíš přítomen úplně stejně, jako tomu bylo před 2000 lety za dob apoštolů. Tehdy lidé za Ježíšem museli utíkat, dnes však na nás Ježíš čeká v jakémkoliv blízkém kostele: „Máme větší štěstí než apoštolové, kteří žili s Ježíšem před 2000 lety. Abychom se s ním setkali, stačí, když vejdem do kostela.“

Ve svém počítači začal shromažďovat informace, články a fotografie z míst, kde se udály eucharistické zázraky. Tato databáze byla později vydána knižně a doplněna o nové eucharistické zázraky, které se staly po Carlově smrti. U nás je dostupná ve slovenštině v nakladatelství Martinus.

Carlo se často zpovídal a ujišťoval: „Stejně jako pro let balonem je třeba odejmout závaží, také duše k tomu, aby se mohla pozvednout k nebi, potřebuje odstranit ze sebe ta malá závaží, lehké hříchy.“

Díky Eucharistii Carlo hrdinsky posiloval ctnost odvahy, která mu dodávala sílu jít proti proudu a postavit se falešným modlám, které nám svět neustále nabízí. Ve škole Carlo nikdy svou víru neskrýval a zval své kamarády, aby šli společně na mši a vrátili se k Bohu. Eucharistie v něm také živila velmi silnou touhu být neustá-

le v souladu s Pánovým hlasem a žít v jeho stálé přítomnosti. Takto Carlo dokázal přenést životní styl, který se naučil ve „škole Eucharistie“: být žitým evangeliem mezi školními lavicemi, ve městě, v pizzerii s přáteli či na fotbalovém zápase nebo u počítače.

Carlo dokázal mimořádným způsobem – zatímco žil obyčejný život jako mnozí – zasvětit každý jeho okamžik nejvyššímu cíli, ke kterému jsou všichni lidé voláni: věčné blaženosti s Bohem. Carlo, „milovník Boha“, prožil ve svém pozemském životě tuto silnou přítomnost božství a všemožně se snažil ji velkoryse předávat ostatním a stále se přimlouval a určitě i nyní přimlouvá, aby každý mohl postavit Boha na první místo ve svém vlastním životě a řekl jako on: „Ne já, ale Bůh“, „Ne sebeláska, ale Boží sláva“.

Carlo si často kladl otázku: „čím to, že jsou takové fronty na rockové koncerty a do kin, ale žádné fronty na Ježíše v Eucharistii? Kdyby lidé věděli, o co přichází, byly by kostely přeplněné k prasknutí!“ Byl také hluboce oddán Panně Marii, kterou považoval za svou důvěrnici a každý den se modlil Růžencem – říkal: „Maria je jedinou ženou mého života.“

s pomocí Internetu a knih:

NICOLA GORI *Blahoslavený Carlo Acutis*, 2021; CARLO ACUTIS A KOL., *Eucharistické zázraky ve světe*, 2017

připravil: děd (pokračování příště)

Blahoslavený Carlo Acutis

(3.5.1991 Londýn – 12.10.2006 Monza)

Italský katolický počítačový programátor, nejvíce známý tím, že po celém světě zdokumentoval a zkatalogizoval Eucharistické zázraky na webových stránkách, které vytvořil v posledních měsících svého života. V 15 letech zemřel na leukémii. Byl známý svou veselou povahou, počítačovými dovednostmi a také svou hlubokou oddaností Eucharistii, která se stala základním tématem jeho života.

Blahořečen byl 10.10.2020, je patronem mladých a počítačových programátorů.

pravený program. V půl osmé se začali trousit místní farníci. S jednou milou starousedlicí jsme vzpomínali na doby minulé, kdo měl v kostele svatbu a křtiny. Před osmou hodinou se začal kostel plnit lidmi. Byla jsem překvapená množstvím lidí. Přišli i bratři ze sboru církve bratrské. Na povídání o kostele a jeho historii bylo přítomno 38 lidí. Po skončení přednášky se většina lidí rozprchla. Mnozí utíkali do dalšího kostela ve farnosti, aby stihli program tam. V kostele nás zůstalo málo, ale o to víc jsme si užili pěvecké vystoupení scholy. Ve ztemnělém kostele se zpěv krásně nesl a navozoval vznešenou atmosféru. Byla jsem ráda, že jsem mohla být přítomna a že jsem si v krásné atmosféře uvědomila, jak je obohacující a krásné žít s Pánem. Vladka

Neúčastnila jsem se akcí Noci kostelů jako návštěvník, protože jsem měla od šesti službu v zámeckém kostele Narození Panny Marie. Z programu, který jsem tam mohla sledovat, byl asi nejúspěšnější výstup na věž kostela (rozhled, který se tu otvírá, musí potěšit každého), dále mě zaujala krátká komentovaná prohlídka kostela s paní doktorkou Nachtmannovou, a potom závěrečné kytarové nokturno. Štěpánovo vystoupení bylo skromné a neambiciózní, ale ty jemné tóny sólové kytary za souhraku v poloopuštěném kostele navozovaly velmi meditativní atmosféru, i když nešlo o žádnou duchovní hudbu. A hlavně oceňuju celkovou organizaci Noci kostelů v benátské farnosti. Provázela jsem zámeckým kostelem dvojici manželů z Mladé Boleslavi a ti obdivovali, že se podařilo svépomocně zajistit tak bohatý program na různých místech. V mladoboleslavské farnosti se prý o Noci kostelů nekonalo vůbec nic. Dřív prý na to měli granty, tak se vždy zorganizoval nějaký koncert a tím to haslo. Na letošek holt grant nebyl. A přitom tam mají vzácné památky, třeba takový Vinec, to je úplně magický středověký prostor, ten by si věru zasloužil přitáhnout pozornost veřejnosti. Takže před Benátkami klobouk dolů! Pavla P.

Popravdě řečeno jsem již od počátku Noci kostelů brala tuto akci jako komerční věc, do které jsem se (byl aktivní muzikant) nerada zapojovala. Nedělala jsem si iluze o tom, proč lidé navštěvující Noci kostelů či Muzejní noci vlastně na takové akce chodí. Možná mají volný pátek a nechce se jim sedět u televize? To se změnilo tento rok, kdy jsme se jako „Schola benátská“ zúčastnili Noci kostelů u nás v Benátkách. Šňůra čtyř vystoupení – počínaje zámeckým kostelem a konče sv. Máří Magdalenou ve mně zanechala velký duchovní zážitek. V každém kostelíku jiná atmosféra, jiní lidé, přesto společný jmenovatel – „Zpíváme ke slávě Boží“. A podle slov sv. Augustina: „Bis orat qui corde canit“ = Dvakrát se modlí, kdo ze srdce zpívá (podotýkám ze srdce), si myslím, že jsme kostelíky rádně promodlili. A mně to konečně začalo dávat smysl. S tím prvním tvrzením o Noci kostelů jsem se očividně spletla. Určitě mohu mluvit za celou Scholu, že naplňujeme text žalmu 98 – „Zpívejte Hospodinu píseň novou, vždyť přece činí zázraky“. A pokud přitom potěšíme i lidské návštěvníky našich koncertů, tak jsem ze srdce ráda. Blanka

Noc kostelů jsem prožila v dolním kostele Nanebevzetí Panny Marie. Líbily se mi varhanní skladby, které hrál pan Salač. Z jeho hry jsem cítila radost a nadšení. Poslouchám se jeho skladby líbily. Na žádost zahrál připravené skladby ještě jednou. Na závěr byl odměněn docela velkým potleskem. Následovala komentovaná prohlídka kostela s Martinem Dědkem. Moc hezky a srozumitelně vyprávěl o jeho historii. Podrobně nás seznámil s interiérem kostela. Na dotazy ochotně odpovídal. A bylo jich docela dost. Všichni jsme mu poděkovali a zatleskali. Básničky Vojty Kotky byly

tomu, kdo ji nezraní, z koho nemá strach a koho miluje. Proto i své tělo může odkrýt před tím, komu otevře svou duši a s kým vytvořil nevratný svazek důvěry. Ježíš připomíná, že muž a žena se mají v manželství stát jedním tělem. To neznamená jen to, že spolu smějí splynout tělesně, ale také duchovně. Smějí vstoupit do nitra duše toho druhého, obtisknout se do ní a nechat ji obtisknout do sebe.

K úctě k tělu patří i zvyk jeho pohřbu po smrti. Ne všechny děti někdy na nějakém pohřbu byly. Částečně se rodiče snaží "uchránit" je šoku z pohledu na rakev. Málokdy je však stejně úzkostlivě chrání před pohledem na vraždění v akčních filmech... Úcta k zemřelým se projevuje nejen péčí o jejich hrob, ale křesťané se naučili je ctít každý rok ve výroční den jejich smrti, který byl chápán jako den jejich vzkříšení. Dětem je vhodné připomenout, že právě tak vznikl náš kalendář – jména v něm nejsou vybrána náhodou, vybral je vlastně Bůh sám tím, že v ten den povolal dotyčné na věčnost. Jména svatých rodiče dávali opět svým dětem.

A pokud se týká "života věčného", je třeba si ještě připomenout, že to není život "nekonečný", ale život bez času a bez místa. Jeho jediným "kdy a kde" je Bůh, jeho láska a společenství všech svatých. Ježíš ale připomíná, že stínem života věčného je věčná smrt. Propadne jí ten, kdo za svého života sloužil sobě a svému tělu a neprokazoval skutky lásky Ježíši ve svých bližních.

Z Katechetického věstníku
(poslední díl úvah, jež jste mohli na těchto stránkách sledovat v posledních dvou letech)

~~~~~  
**Finis coronat opus**  
~~~~~

Uzávěrka pro články do příštího čísla,
(které vyjde nejspíš 21. 8. 2022)
je neděle 1. 8. 2022
Děkujeme redakce

NOC KOSTELŮ – jaká byla?

V pátek 10. června proběhla NOC KOSTELŮ též v naší farnosti. Program vznikl a neustále se vyvíjel asi měsíc dopředu, zapojil se velký počet farníků, z čehož se opravdu raduji, i dalších lidí... Mnoho se nás modlilo, zvláště tam, kde nebývají bohoslužby zas tak moc pravidelně. Celou akci jsem od začátku světovala svatému Petru a Pavlovi (všimněte si, že jejich sochy najdeme ve většině našich kostelů). Přišlo mi, že mají velkou zkušenost s tím, jak svědčit o Bohu... a to mi při Noci kostelů přišlo stěžejní.

Sama za sebe jsem Noc opravdu prozpívávala dle letošního motta: Za dne ať Hospodin dává svou milost, celou NOC mu budu zpívat a chválit ho. A ještě dnes Ho chválím, že nám po celou akci žehnal...

Jak vidí Noc kostelů ti, kteří se podíleli na její organizaci? Předkládám několik ohlasů...

V první řadě bych moc ráda poděkovala za to, že jsem se mohla této události účastnit. Byla to rozhodně obohacující zkušenost a to nejen pro mě, ale i pro většinu návštěvníků, kteří třeba tvrdili, že žijí celý život v Benátkách, ale v tom kostele byli poprvé. Program byl zajímavý, vše probíhalo velice příjemně a ukrajinské děti tomu dodaly takový emoční náboj, že na to nikdo, kdo zažil jejich vystoupení, nezapomene. Prvotní rozpačky, že v místech (v chrámech), které mají sloužit pro duchovní účely, se má konat něco jako Noc kostelů, nahradil klid ze skutečnosti, že právě lidský faktor spojený s daným místem, byl fascinující a nezapomenutelný. A za to patří obrovské Děkují všem, kdo měli účast.

Děkují Eva

V pátek 10. června 2022 jsem byla součástí NOCI KOSTELŮ. Byla jsem oslovena, abych od devatenácti hodin hlídala otevřený kostel ve Zdětině a umožnila lidem prohlédnout si kostel, posedět v tichu chrámu a shlédnout při-

Věřím vzkříšení těla a život věčný

"Apoštolské" vyznání víry

Když se při katechezi dotkneme tématu smrti a vzkříšení, možná budeme překvapeni, pro kolik dětí je "samozřejmostí" převtělování a jsou schopné se divit tomu, že je na tom něco divného. Těžko odhadnout, co má u školáků vliv na tyto nesprávné názory na podstatu života. Mohou to být různé dětské romány a filmy, které magii a sci-fi ukazují jako něco, co existuje a s čím se může člověk v extrémních podmínkách potkat. Katecheze na to musí reagovat výchovou k úctě k člověku, k jeho duši i tělu, ale i k jeho jedinečnosti a neopakovatelnosti. Vzkříšení těla vyznávané v Krédu však není namířeno původně proti převtělování, ale proti těm, kdo pohrdali hmotou – tělem jako něčím, co je nečisté, dočasné. Mentalita odmítání těla a všeho, co s ním souvisí, měla v dějinách hluboké kořeny. Dnes se sice zdá, že prožíváme opačný extrém – "kult těla", přesto se dnes tělem často pohrdá, i když jinou formou. Tělo je zneužíváno pro rozkoš, pěstováno medicínsky ve zkumavkách jako zdroj biologických látek; je-li potrať, je vyhozeno do odpadu.

Víra církve však od počátku učí, že je třeba mít k tělu úctu. Tělo sice vychází z prachu země a do ní se i vrací; v tomto smyslu se dá mluvit o "koloběhu". Duše každého člověka je ale vždy originální, nově stvořená. I po smrti, kdy leží "bezduché" lidské tělo v rakvi, je lidská duše stále s tělem tajemně spojena. Duše bez těla neexistuje. Bezprostředně po smrti následuje tzv. "první vzkříšení", kdy je člověk buď přijat do života věčného, a nebo zavržen. Církev však vyznává víru i v "druhé" vzkříšení, to na konci časů. Dá se říct, že neviditelná těla zemřelých budou viditelná a oslavená, jako tomu bylo u Ježíše Krista.

Vzkříšený Ježíš povýšil lidské tělo na věčné znamení své lásky k lidem. Jeho oslavené tělo je předobrazem i našeho skutečného těla. Bylo hmotné tak, že Ježíš mohl jíst, chodit, mluvit, ale bylo současně duchovní, takže nebylo vázáno na místo ani dobu. Bylo totožné s tělem předsmrtným – zachovalo si rány, ale bylo současně také zcela nové. Lidské tělo bude mít tedy účast na věčné radosti člověka (nebo na jeho věčném smutku).

Představa o převtělování se do Evropy dostala z hinduismu, ale v překroucené podobě. Hinduismus, jednoduše řečeno, vnímá svět a vůbec celý vesmír jako jeden jediný organismus. Dá se tedy obrazně říct, že smrt člověka je, jako když odumře buňka v těle a vznikne nová. Takové uvažování však s sebou nese jedno nebezpečí. Jestliže smrt člověka nemá pro kosmos žádný význam, nemá ho ani lidské zrození a život. Stačí si připomenout, že úcta k umírajícím se v Indii, zejména hinduismu, začala šířit prakticky až s působením křesťanství, konkrétně Matky Terezy a jejích sester.

Víra ve vzkříšení těla nás přivádí k zamýšlení nad významem úcty k tělu a všemu tělesnému. Lidské tělo není jen šatem duše, ale je jejím nezbytným výrazovým prostředkem. Stačí si například uvědomit, že pokud by člověk cítil k druhému v srdci lásku, ale neměl by ruce tvář, úsměv, oči, tedy tělo, jak by mu mohl vyjádřit, že jej má rád? Gesta nejsou jen cesty lásky, ale samy o sobě jsou jejím výrazem. Dá se tedy říct, že lásku vyjadřuje nejen duše, ale i samo tělo. Navíc sám Ježíš promluví na posledním soudu o tom, že spasení jsou zachráněni pro věčný život právě proto, že dali druhému najíst, napít, nebo že zahalili jeho nahé tělo.

Stejně tak i stud je vlastně výrazem úcty k tělu, protože tělo patří neodmyslitelně k duši. Tělo se zahaluje proto, aby se chránila duše. Duši člověk otvírá jen